

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: יונגרייז	שם פרטי: שרה
-----------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית Kunstlicher		שם משפחה איתו נולדתי: קינסטליכר	
שנת לידה: 25/10/1931	מין: נקבה	בלועזית Catalina	שם פרטי איתו נולדתי: קתלינה
ארץ לידה: רומניה		בלועזית Siget, Transylvania	עיר לידה: סיגט, טרנסילבניה
שם פרטי ושם נעורים של האם: דבורה צאלר		שם פרטי ושם משפחה של האב: אהרון קינסטליכר	
ארץ המגורים: רומניה		בלועזית Sibiu-Hermanstadt, Transylvania	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: סיביו, טרנסילבניה
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמידה	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) יסודי ותיכון
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) סיביו - הרמנשטאט			
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו	
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	
ציין מקום שאליו חזרת לאחר המלחמה: סיביו		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו:	
תאריך השחרור: 23/08/1944		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: סיביו - הרמנשטאט	
במידה ועלית באניה, ציין את שמה טרנסילבניה		שנת עליה: 1950	במידה ועלית ארצה בדרך אחרת ציין זאת איסטנבול

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

שמי שרה יונגרייז ונולדתי בשנת 1931 בעיר סיגט ברומניה וכשהייתי בת 3, יחד עם הוריי ושתי אחיותיי לעיר סיביו ("הרמנשטט" בגרמנית). ביסודי למדתי בבית ספר יהודי ובתיכון לא היה בית ספר יהודי אז למדתי בבית ספר כללי נפרד, בשבת היו לנו בגלל המוצא לכתוב בשבת ולהגיע לבית הספר. כשהחל הכיבוש הנאצי של העיר סיביו לקחו את אבי לעבודות כפייה בסלילת כבישים, ללכת מהבוקר עד הלילה ואם חלילה הוא לא שמר על קצב עבודה שמו אותו בצינוק. באותה התקופה היה עוצר והיה אסור לצאת לרחובות ולשוק ואחה"צ עד למחרת ב11:00 לפני הצהריים.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

לילה אחד ב1941 הגיעו הגרמנים באמצע הלילה, הלמו בדלת ודרשו כי נפתח אותה, בהתחלה חששנו לפתוח את הדלת אבל אז איימו עלינו שישברו אותה ונכנענו לדרישותיהם. הגרמנים הוציאו אותנו במכות עם מקלות וצעקות "הראוס" (החוצה), יצאנו בכותנות הלילה שלנו למרות הקור כי לא נתנו לנו להוציא שום דבר, עומדים ברחוב ולא ידענו מה לעשות עד שאישה זקנה אחת ראתה אותנו ולקחה אותנו לדירתה, דירת חדר והיא עצמה עברה לדירת ביתה. כך ישנו על הרצפה במשך שני לילות, שמענו שמחפשים אותנו ורוצים לקחת אותנו ובייחוד את אבי. מצאו אותנו ואת אבא לקחו למחנה רשינר, אנחנו הסתתרנו אצל משפחה נוצרית בבונקר, לא היה לנו כסף אבל הבטחנו לגוי אחד שייקח אותנו ונשלם לו בעתיד, הוא פחד מאוד אבל לבסוף הסכים להחביא אותנו במרתף חשוך, יותר גרוע מכלא, בקושי ראינו משהו ולא ידענו להבדיל בין יום ללילה. הנוצרי זרק לנו אוכל למרתף, תפוח אדמה ופרוסות לחם, היו לנו שני מזרונים ושתי שמיכות, הקור היה קשה וחלינו אבל לא יכולנו להזמין רופא כי היינו במסתור. לילה אחד עברנו כל אחד לחוד למשפחה נוצרית אחרת, גם כן במרתף בתנאים קשים, כל הזמן חיינו בפחד מוות ולא ידענו מה עלה בגורלו של אבי, רק בסוף אוגוסט 1944 הודיעו לנו שהמלחמה נגמרה והרוסים כבשו את רומניה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ (השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

אני זוכרת שאימא שלי פחדה לצאת כי לא יכלה להאמין שנגמר הסבל ובגלל זה נשארנו עוד מספר ימים במרתף עד שהיה לה ברור שהמלחמה נגמרה, את אבא פגשנו בסיביו והוא מעולם לא סיפר מה עבר עליו, הוא היה עדין ולא רצה להכאיב לנו בסיפורים שלו. לבית שלנו לא חזרנו מאחר וגרו בו גויים שהשתלטו על הבית והם גירשו אותנו. חיפשנו ומצאנו מקום מוזנח לגור בתוכו, עם חדר ומטבח בתנאים קשים- ביחס לבית שחיינו בו לפני המלחמה אך אין ספק שלעומת המרתף שהסתתרנו בו, הדירה הייתה זהב. הייתי כבת 13 והלכתי לביה"ס שהיה תחת שליטה רוסית. הייתי חייבת ללכת בשבת אז חברה שלי ממוצא תורכי לקחה את התיק שלי בשבת כדי שאני לא אחלל את השבת, בנוסף ללימודים בביה"ס עשיתי לימודים אקסטראניים כדי להשלים את השנים החסרות.

נא ספרי/י על חייר בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

עליתי לארץ ישראל ב-1950 באונייה "טרנסילבניה", האונייה יצאה כל שבוע ביום רביעי מנמל קונסטנצה, הגיעה בשבת וחזרה בראשון, 4 ימי הפלגה וכל שבוע הביאה עימה 1000 עולים במספר. בארץ עבדתי בבית חולים והייתי מופרדת מהמשפחה שלי כי לא היה לנו איפה לגור יחד.

ב-1955 הכרתי את אברהם בעלי וזה היה פלא, כי באנו מאותה העיר ולא הכרנו אז, גרנו בבית וגן בתקופת צנע אבל היה זה זהב ביחס לחיינו הקודמים, נולדו לנו 3 ילדים, בת ושני בנים ומלידתם לא המשכתי לעבוד והפכתי לעקרת בית.

**ראיון: ישי יהודה
ירושלים, יולי 2009**